

Can Malagrida

JOAN SALA > TEXT

SALVADOR COMALAT > FOTO

Al Olot, d'algú que viu per sobre de les seves possibilitats econòmiques es diu popularment que «sembla de can Malagrida», per palesar que la família havia tingut riques propietats, entre elles una residència estiuenca on vivien amb tots els luxes i serveis. Manuel Malagrida i Fontanet (Olot, 1864 – Barcelona, 1946), fill d'un notari d'Olot, va ser el promotor de l'Eixample Malagrida, un dels pocs projectes noucentistes de ciutat-jardí del país. En un espai privilegiat d'aquest eixample va construir el seu palauet, de l'arquitecte Bonaventura Bassegoda, fet entre 1920 i 1922. És un edifici noucentista d'un estil eclèctic. Cal remarcar-ne la façana principal, que dona al passeig de Barcelona, amb dos lleons ajaguts flanquejant el pas. L'accés lateral per a carruatges té forma de temple, amb cúpula. A la planta noble hi havia la residència de la família, amb menjador, sales d'estar, despatx, cuina i les habitacions —més fresques que les del pis superior—, tot decorat amb diversos frisos daurats i rajoles hidràuliques. Al primer pis, més calorós, hi havia les estances del nombrós servei de la casa: minyones, cuineres, mainaderes, jardiner, xofer —van tenir el primer cotxe de la ciutat— i també una gran habitació per a convidats. Al centre de l'edifici hi ha una notable lluernia de vitralls, de grans dimensions, per donar llum al saló principal. L'edifici té jardins geomètrics de tipus francès, amb glorieta i arbres de grans dimensions, alguns de procedència llunyana, tal volta un record de l'esperit aventurer del propietari, que va anar a fer fortuna a l'Argentina, on creà una gran indústria de tabac, els *Cigarrillos París*. El negoci li proporcionà uns guanys envejables, gràcies als quals va tornar ric, i es va fer la seva residència al passeig de Gràcia de Barcelona i aquesta d'Olot, per als estius. Aquí va prendre el te Alfons XIII i la seva família en la visita a la ciutat el 1927, mostra de la consideració dels Malagrida per la classe dirigent del país.

L'estructura de la casa és complexa, sobretot en la teulada, amb mansardes d'inclinacions diverses, circumstància que va afavorir l'aparició de degoters de difícil solució. Tot plegat, juntament amb la situació política, va contribuir al fet que la família deixés d'estiuejar-hi i encara es malmetés més el conjunt. Durant anys d'abandonament, diversos brètols hi van fer destrosses. L'Ajuntament d'Olot va comprar l'edifici el 1982 i es van iniciar, en primer lloc, les obres de restauració del teulat. A poc a poc, es va anar refent bona part de tota l'esplendor del passat en la decoració de les seves parets i sostres. Per donar utilitat a l'edifici es va convertir en alberg, servei inaugurat el 1988, tot i que en un primer moment només n'ocupava la primera planta, amb 30 places. Després s'hi incorporà la planta noble, de manera que els residents fan servir els espais de can Malagrida, que un acurat servei de neteja i manteniment ha conservat en un estat més que notable. En el semisoterrani, originàriament per a cotxeres i safareigs, ara hi ha el menjador, cuina-office, sales i més habitacions, de forma que hi ha lloc per a un total de vuitanta persones.

Les mesures de seguretat, a vegades massa estrictes, han obligat a tapar elements importants com finestres que donaven llum a la lluernia central, portes per fer tallafocs, escales que no s'adaptaven a les normatives i les magnífiques encavallades de fusta del teulat, que continuen en el seu lloc, però ara ocultes.

L'edifici, de lliure accés i que val la pena visitar, fou declarat Bé Cultural d'Interès Local.

